

- Qui diu què? Escriu-hi les inicials:

C de Carme

L de Lara

N de narrador o narradora

Els límits de la vida

David Bueno, Salvador Macip, Eduard Martorell

- La Lara tus i això fa que la Carme s'aixequi i se li acosti. Li posa la mà al front sense deixar de parlar-li.
- Fes un esforç. Pensa una mica. Què és la primera cosa maca que et ve al cap?
- L'infermer del torn de matí. Està per menjar-se'l.
- El comentari li ha sortit de forma espontània, sense pensar-hi, i això l'ha sorprès, perquè no creia que li quedessin ganes de bromejar. És el primer cop que ho fa en dies.
- Veus com també pots ser positiva, si vols? —La Carme riu—. No, em referia a la Terra. Una imatge bonica, va.
- La Lara decideix seguir-li el joc. Rumia uns segons.
- El mar.
- El mar. Fantàstic, oi? L'aigua és una meravella. Un esclat de vida.
- De vida? —s'estranya la Lara—. El mar és aigua. No em deus voler fer creure ara que l'aigua està viva, oi?
- No exactament, no, és clar. Però gairebé podries considerar que l'aigua és vida en forma líquida. Mira, per exemple, en un litre d'aigua de mar, la quantitat de bacteris que hi trobem és molt abundant: una mitjana de cent milions per cada litre.
- La Lara fa cara de fàstic.
- Ecs! M'acabes de tirar per terra la idea romàntica que tenia del mar! Si estàs intentant fer-me veure com és de maco aquest planeta i com és de bonica la vida, no ho estàs enfocant gaire bé!
- Al contrari. Pensa-hi: el mar és alguna cosa més que un paisatge. És, de fet, una cosa animada. És ple de vida, per tots els racons!